

- **Wekelijks Nieuws- en Aankondigingsblad voor Wetteren en Omliggende** -51e JAARGANG nr.20
Drukkerij - Uitgeverij : Van Nieuwenhuysse, Hoogstraat 59, Wetteren ZONDAG 14 MEI 1961

Vroegere Wetterse Volkstypen

door Jef Maantjes

MONE DRIEGHE in zijn tijd
(vervolg)

Ja, zo zouden er nog vele grappen zijn gebeurd in dit gezellige klikske. Ik vertel u nog een echt gebeurde sloeberderij. 't Was met een zekere carnaval, voor de 1^e oorlog, dat het hier vooral op zotte maandag nog al 't een en 't ander was in ons gemeente. Dan was het vooral de dag die voorbehouden was voor alle aardigheden, soms buitensporigheden en als ge op straat dierf te komen ongemaskerd, en ge kwaamt er zo een van die "vuil Jeannetten", zeggen ze in Aalst, tegen, dan mocht ge erop rekenen dat ge uw zaligheid kreeg, en wee degene, die zich zou kwaad gemaakt hebben, deze kreeg dan de volle lading. Onze Mone was daarin ook een specialist, doch 's voormiddags van die zotte maandag leurde hij met vierkante houten plankes, welke men onder de zwarte casserollen kon zetten, en ge kunt mij gelooven dat hij een commercant was. De kameraden van de "Vriendenkring" stonden ook niet stil, er waren er die leurden met houten spelden, met appelsienen, alsook met blink. De mannen van 't soceteitje hadden dit bedisseld op hun laatste bijeenkomst, om eerst eens goed met hun merchandise te werken en met de winst er van, eens duchtig de bloemekes buiten te zetten in de valavond. Ze kwamen samen bij Geertje's en het klikje zou men niet gauw herkend hebben, zoals zij in allerlei rommel waren verkleed. Mone had er natuurlijk voor gezorgd er iets speciaals op te vinden. Hij zat onder een veel te wijde zwarte domino en daar had hij

een grote gevulde zak onder hangen aan zijn schouder onder zijn karnavalskostuum vastgebonden, zodat hij er voorkwam als iemand van 100 kilo's. Alrap zouden de kameraden onder vinden wat Mone in zijn schild voerde, want als ze in het café "Het Klopperke" binnenvielen, lag op een twee drie, de vloer vol mosselschelpen, schellen van patatten en "schrabielden", die binst dat ze op de dansvloer rondsprongen, door Mone ongemerkt werden van onder zijn domino geschud. Hetzelfde deed hij daar rechtover, in het café van "Keuzekes" en zijn voorraad leek onuitputbaar, want ook daar leegde hij nog een derde deel van zijn vuilbak, om dan ten slotte bij "Moenskes" op de markt te belanden, die hij ook de penning jongde, met de rest van de bale uit te rijzen, zodat die mensen ook niet weinig content waren dat ze vertrokken en in 't vervolg zorgden van op hun cafévenster een affiche te hangen, zoals velen deden, waarop gedrukt stond : "Maskers niet toegelaten".

Dat onze Mone een raar "tikkenei" was, hebt u allang begrepen, en er bij elke gelegenheid een "drits" kon uitslaan is een feit; hij moest er nooit op hakkelen om het aan gelijk wie in zijn soepe te doen. Dat belette echter niet dat hij een goede en felle stielman was en dit zou nog beter bewijzen, wanneer hij na het overlijden van zijn vader, de zaak thuis in de Hoenderstraat over nam, toen hij zelf nog tamelijk jong was.

Aldra zou de jonge baas links en rechts worden gevraagd om allerlei werken op te knappen of in mekaar te timmeren, en zo gebeurde het, dat hij van dan af, zelf voor eigen rekening, de lichtermaker werd bij uitstek en later werd aangesteld voor dit werk uit te voeren ten laste van de commissaris van openbare onderstand. Aldus kreeg hij verschillende opdrachten te vervullen en in verband hiermede had hij dan steeds een jonge helper mede en ik mag het wel verklappen dat deze laatsten meer dan eens door Mone een farce

werden gebakken. Zo moest hij op een bepaalde keer een versmoorde gaan lichten en op zeker moment, terwijl hij hiermede bezig was, gaat al met ne keer een voet naar omhoog van de dode en Mone zegde tegen Miel, zijn knechtje : "Hij leeft weer". Het manneke vluchtte verschrikt weg en zou nooit of nooit meer hebben medegeholpen, zo de baas hem niet verzekerd had, dat hij zelf het had gedaan. Dezelfde farce lapte hij ook aan zijn vriend Achiël, bij een andere gelegenheid. Maar kom, laten wij die zaken rusten en vertellen wij verder over leutiger dingen. Echter getuigt zulks, hoe Mone er steeds op uit was iemand in de doekskes te doen en soms de schrik op het lijf te jagen. Dat hij ook een echte duivenliefhebber was, zullen u zijn laatste guitenstreken bewijzen, waarover ik u in de loop van deze artikelen nog zal vertellen, doch eerst een sloeberderij welke hij op touw zette, en die mij door zijn eerste knechtje, Gust, werd medegedeeld. Zekere dag kreeg de baas het in zijn sterre, om vlooien te kweken en hij kende het recept van buiten. Doe een keer wat eikenzagemeel in dat flesken, zegde hij tegen Gustje, we zullen er ne keer "pipi" indoen. Zo gezegd, zo gedaan, 't stopsel werd er opgestoken en 't fleske werd op 'n afdak gelegd waar de zon op scheen. Thuis wist niemand buiten het knechtje, wat dit had te betekenen. Alle dagen ging Mone eens gaan kijken of hij nog geen wriemeling zag in de zagelingen. Eindelijk, na tien dagen, zag hij een leven van belang in het goedje en Mone was verrukt over de uitslag van zijn experiment. 's Zondags trok hij naar de danszaal van "Petakkers" en tijdens de dans met een kameraad, trok hij ongemerkt het stopsel van zijn fleske. Hebben de meisjes daar jeuksel gehad, en gekrabt, tot groter plezier van onze grappemaker en zijn kameraad, die boven op het balcon zaten te lachen dat ze schokten. Er zullen er veel met